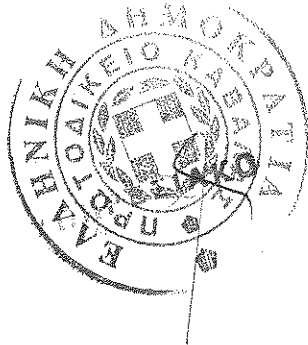

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΒΑΛΑΣ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ 357/2018

(Αριθμός έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 172/2018)

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΒΑΛΑΣ

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από το Δικαστή Κωνσταντίνο Δεληκάρη, Πρόεδρο Πρωτοδικών, ο οποίος ορίστηκε σύμφωνα με το νόμο.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριο του στις 06 Νοεμβρίου 2018, χωρίς τη σύμπραξη γραμματέα, για να δικάσει την αίτηση με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 172/18-05-2018 και με αντικείμενο τον προσωρινό καθορισμό εύλογης αμοιβής για χρησιμοποίηση υλικών φορέων ήχου και την προσωρινή επιδίκαση απαίτησης δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων μεταξύ:

ΤΗΣ ΑΙΤΟΥΣΑΣ: Της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «GEA - GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και το διακριτικό τίτλο «GEA- GRAMMO, ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», η οποία εδρεύει στην Αθήνα επί της οδού Λαζάρου Σώχου αρ.4 (Α.Φ.Μ. 997495285), εκπροσωπείται νόμιμα και η οποία εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο της Ευαγγελία Καλουμά του Δ.Σ. Θεσσαλονίκης.

ΤΩΝ ΚΛΘ' ΩΝ Η ΑΙΤΗΣΗ: 1)

του

στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει η

καφετέρια-ταβέρνα με τον διακριτικό τίτλο

η οποία

βρίσκεται στη

επί της οδού

2)

στην εκμετάλλευση
της οποίας ανήκει η καφετέρια με τον διακριτικό τίτλο η οποία
βρίσκεται στη 3)

στην εκμετάλλευση της
οποίας ανήκει το εστιατόριο με τον διακριτικό τίτλο το οποίο
βρίσκεται στη περιοχή επί της οδού
4)

στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει η καφετέρια με τον
διακριτικό τίτλο η οποία βρίσκεται στην επί της οδού
και 5)

στην εκμετάλλευση του οποίου ανήκει το εστιατόριο με
τον διακριτικό τίτλο το οποίο βρίσκεται στην οδός
εκ των οποίων οι πρώτος, δεύτερη και
τρίτος των καθ' ων δεν παραστάθηκαν ούτε εκπροσωπήθηκαν από πληρεξούσιο
δικηγόρο, ενώ ο τέταρτος των καθ' ων παραστάθηκε μετά της πληρεξούσιας
δικηγόρου του και ο πέμπτος των καθ' ων δια του
πληρεξούσιου δικηγόρου του Ελευθέριου Λεωντζάκου αμφότεροι του Δ.Σ.
Καβάλας.

ΚΑΤΑ τη συζήτηση της υπόθεσης, η οποία ορίστηκε αρχικά για τη
δικάσιμο της 12-06-2018, οπότε και αναβλήθηκε για τη δικάσιμο της 02-10-
2018 και αναβλήθηκε και πάλι για τη δικάσιμο που αναφέρεται ανωτέρω, οι
πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και
ζήτησαν να γίνουν δεκτοί.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

1. Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 294 εδ. α', 295 παρ. 1
εδ. α' και 297 του Κ.Πολ.Δ. προκύπτει ότι ο ενάγων μπορεί να παραιτηθεί από
το δικόγραφο της αγωγής χωρίς συναίνεση του εναγόμενου πριν αυτός
προχωρήσει στην προφορική συζήτηση της ουσίας της υπόθεσης, ότι η

παραίτηση από το δικόγραφο της αγωγής έχει ως συνέπεια ότι η αγωγή θεωρείται πως δεν ασκήθηκε, ενώ η κατά τα ως άνω παραίτηση γίνεται ή με δήλωση που καταχωρίζεται στα πρακτικά ή με δικόγραφο που επιδίδεται στον αντίδικο του παραιτούμενου (βλ. Α.Π. 692/1999, ΕλλΔνη 41, σελ. 763). Οι ως άνω δε διατάξεις έχουν ανάλογη εφαρμογή και για τις αιτήσεις που εκδικάζονται κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (βλ. Μ.Πρ.Πειρ. 4345/2001, Αρχ.Ν. ΝΓ΄, σελ. 491). Στην προκειμένη περίπτωση η αιτούσα αστική εταιρία, με δήλωση της πληρεξούσιας δικηγόρου της στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, πριν από την έναρξη της αποδεικτικής διαδικασίας, που καταχωρήθηκε επί της αίτησης, λόγω μη τήρησης πρακτικών, παραιτήθηκε από το δικόγραφο της κρινόμενης αίτησής του, όσον αφορά στους δεύτερη και τρίτο των καθ' ων η αίτηση αντιστοιχα. Επομένως, σύμφωνα με τις διατάξεις που αναφέρονται στην προηγούμενη νομική σκέψη, πρέπει να θεωρηθεί ότι η κρινόμενη αίτηση δεν ασκήθηκε, ως προς τους ανωτέρω των καθ' ων η αίτηση, δεδομένου ότι η παραίτηση έγινε πριν από την προφορική συζήτηση της υπόθεσης, ειδικότερα δε, πριν από την έναρξη της αποδεικτικής διαδικασίας.

2. Με τις διατάξεις του όγδοου κεφαλαίου (άρθρ. 46 επ.) του ν. 2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», όπως ισχύει μετά τον ν. 3057/2002, νομοθετήθηκε η προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες («εισφορές», κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή ακόμα έχουν και κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν, όμως, να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν, όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες, που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρ. 46 παρ. 1, 47 παρ. 1 και

48 παρ. 1 του ν. 2121/1993, εισφορές παρέχουν κυρίως, οι καλλιτέχνες, που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρειάζονται προστασία, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, η προστασία δε, αυτή συγκεκριμενοποιείται στη διάταξη του άρθρ. 49 του ίδιου νόμου, σύμφωνα με την οποία, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, που έχει νόμιμα εγγράψει, χρησιμοποιείται για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιοδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια ή για την ειδικότερα στη διάταξη του άρθρου 3 παρ. 2 του ίδιου νόμου προσδιοριζόμενη παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγράψει στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρ. 3 παρ. 2 του ίδιου νόμου «δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους». Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει, ότι ο σκοπός και προορισμός της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης είναι, καταρχάς, η λήψη της εκπομπής από τους ιδιώτες κατ' οίκον ή σε άλλους ιδιωτικούς χώρους για την προσωπική τους χρήση. Για τη χρήση αυτή έχουν καταβληθεί τα δικαιώματα στους δικαιούχους από τους τηλεοπτικούς σταθμούς. Στην περίπτωση, όμως, που υπάρχει δημόσια χρήση, εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, τότε απαιτείται νέα άδεια του δικαιούχου αυτού και καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής. Βασική προϋπόθεση της δημόσιας χρήσης, εκτέλεσης ή παρουσίας είναι να απευθύνεται αυτή σε ευρύτερο αριθμό προσώπων, που δεν έχουν μεταξύ τους οικογενειακό ή άμεσο κοινωνικό δεσμό και συγκροτούν την ιδιαίτερη νομική έννοια του δικαίου της πνευματικής ιδιοκτησίας του «κοινού». Το κρίσιμο, δηλαδή, στοιχείο, σχετικά με τον δημόσιο χαρακτήρα

της εκτέλεσης, χρήσης ή παρουσίασης του έργου είναι να γίνεται αυτή υπό συνθήκες, που το κάνουν προσιτό στο κατά την προαναφερθείσα έννοια «κοινό» (βλ. ΑΠ 907/2003 ΕλλΔνη 44.1481). Απαιτείται, τελικά, η ύπαρξη πράξης, με την οποία ο λήπτης του ραδιοτηλεοπτικού έργου καθιστά αυτό προσιτό σε αόριστο αριθμό προσώπων, τα οποία δεν χαρακτηρίζονται από ιδιαίτερες ιδιότητες ή σχέσεις μεταξύ τους, ώστε να προκύπτει ένας από τους τρόπους «δημόσιας εκτέλεσης», κατά τον ορισμό του άρθρ. 3 παρ. 2 ν. 2121/1993. Η έννοια, δε, της «προσιτότητας» συμπεριλαμβάνει όχι μόνο τη δυνατότητα να μπορεί το έργο να ληφθεί από αόριστο αριθμό προσώπων, αλλά και, προεχόντως, μια σχέση επικοινωνίας μεταξύ εκείνου, που το καθιστά προσιτό και των περαιτέρω ληπτών. Έτσι, συνιστά δημόσια εκτέλεση, κατά τους όρους του ν. 2121/1993, η περίπτωση, κατά την οποία ο λαμβάνων το τηλεοπτικό σήμα οργανώνει τη συμπεριφορά του με πράξεις, ήτοι διαμορφώνει τις κατάλληλες συνθήκες, ώστε να καταστήσει προσιτό το τηλεοπτικό σήμα σε αόριστο αριθμό προσώπων, μέσα από μια σχέση επικοινωνίας, πράγμα που, όμως, δεν γίνεται τυχαία, αλλά στο πλαίσιο της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και προς επίτευξη των εμπορικών του σκοπών (ΑΠ 820/2003 ΠοινΔημ 2003). Συνεπώς, όταν ο λήπτης της ραδιοτηλεοπτικής εκπομπής, με τη χρήση ενός κεντρικού διανεμητικού δέκτη, τον οποίο χρησιμοποιεί στα πλαίσια της επιχειρηματικής του δραστηριότητας και για τις ανάγκες αυτής, γίνεται μεσάζων, ώστε η ραδιοτηλεοπτική εκπομπή να λαμβάνεται και από άλλους, πλην του ίδιου και συγκεκριμένα από πρόσωπα, που δεν συνδέονται μαζί του με οικογενειακούς δεσμούς, ούτε είναι μέλη του άμεσου κοινωνικού περιβάλλοντος του, σε χώρο που ο ίδιος παρέχει ή για τον οποίο είναι υπεύθυνος, τότε δεν πρόκειται για απλή λήψη εκπομπής, αλλά μια άλλη ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το εκπεμπόμενο έργο γίνεται εκ νέου άμεσα αντιληπτό από άλλο κοινό, στο οποίο δεν έχει αποβλέψει ο δημιουργός και στο οποίο ο χρήστης μετακινεί την εκπομπή χωρίς δικαίωμα. Η πράξη αυτή συνιστά πλέον δημόσια εκτέλεση του έργου, έχουσα διαφορετικό προορισμό

της ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης και διακριτή από την αρχική ραδιοτηλεοπτική εκπομπή, με συνέπεια να απαιτείται γι' αυτή άδεια του δημιουργού και να δικαιολογείται η αξίωση άλλης αμοιβής. Σύμφωνα με τα ανωτέρω, η αναμετάδοση ραδιοφωνικών ή τηλεοπτικών εκπομπών εντός μιας επιχείρησης ενώπιον του κοινού (των συναλλασσόμενων με τον επιχειρηματία προσώπων), από δέκτη ραδιοφώνου ή τηλεόρασης, εγκατεστημένου μονίμως ή ευκαιριακά προς μετάδοση ή ακρόαση, όπως η μετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών στα δωμάτια επιχείρησης ξενοδοχείου από δέκτες, που υπάρχουν σ' αυτά, μέσω κεντρικής κεραίας, που εξυπηρετεί όλο το κτίριο, αποτελεί νέα χρήση, ως ξεχωριστή μορφή δημόσιας παρουσίασης και δικαιολογείται νέα άδεια του δημιουργού και η καταβολή ειδικής για τη χρήση αυτή αμοιβής (βλ. Γ.Κουμάντο, Πνευματική Ιδιοκτησία, 2002, σ.217, Λ.Κοτσίρη, Αναμετάδοση Ραδιοτηλεοπτικών Εκπομπών ως χωριστή μορφή δημόσιας εκτέλεσης σε ΕΕμπΔ 2002.251, Δ.Καλλινίκου, Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα, 2002, σ. 112, βλ. και ΕφΑΘ 7196/2007 ΤΝΠ Νόμος, με παραπομπή στην υπόθεση C-306/2005, Sociedad General de Autores y Editores de Espana (SGAE) κατά Rafael Hoteles SA του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που έχει αποφανθεί επί του εν λόγω νομικού ζητήματος, βλ. και ΜΠΖακύνθου 39/2018, ΜΠΖακύνθου 13/2018, ΜΠΠατρ 534/2018, ΜΠΑΘ 6231/2016, ΜΠΖακύνθου 67/2015, προσκομιζόμενες). Εξάλλου, η αμοιβή που καθιερώνεται με το άρθρο 49 του ν. 2121/ 1993 είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά από τον χρήστη, κατανεμόμενη μεταξύ των δικαιούχων και δη, μεταξύ αφενός των μουσικών και ερμηνευτών- εκτελεστών και αφετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερόμενων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξή της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι λειτουργούν κατά τους όρους των άρθρων 54 επ. του ν. 2121/1993, υποχρεούμενοι, ειδικότερα,

να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν αμοιβές για τα μέλη τους, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν τις αντίστοιχες αμοιβές από τους χρήστες και να τις αποδίδουν στα μέλη τους, εξασφαλίζοντας την προσήκουσα μεταξύ αυτών κατανομή. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του στον ημερήσιο τύπο. Για τη μεγαλύτερη μάλιστα διευκόλυνση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, με το άρθρ. 55 παρ. 2 και 3 του ν. 2121/1993 (που εφαρμόζεται και στα συγγενικά δικαιώματα, κατά το άρθρο 58 αυτού), αφενός καθιερώνεται τεκμήριο αρμοδιότητας αυτών, αναφορικά με τη διαχείριση και προστασία όλων των πνευματικών δημιουργών και όλων των έργων, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως, ότι έχουν μεταβιβαστεί σ' αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα, που τους έχει χορηγηθεί, δικαιούμενοι να ενεργούν, δικαστικά ή εξώδικα, στο δικό τους όνομα και αφετέρου ορίζεται, ότι για τη δικαστική επιδίωξη της προστασίας των έργων και των δημιουργών, που προστατεύονται από τον οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, αρκεί η δειγματοληπτική αναφορά των έργων, που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση αυτών. Ειδικά, δε, όταν οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, που λειτουργεί με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού, ασκεί το δικαίωμα της εύλογης και ενιαίας αμοιβής του άρθρ. 49 του ίδιου νόμου, καθιερώνεται τεκμήριο ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους, ημεδαπούς και αλλοδαπούς, και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους (βλ. ήδη και άρθρ. 7 ν. 4481/2017). Το τεκμήριο αυτό είναι μαχητό και, συνεπώς, δεν προσκρούει στο άρθρο 6 της ΕΣΔΑ, αφού δεν θίγει το δικαίωμα ανταπόδειξης του αντιδίκου. Εξάλλου, ο υπολογισμός της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1 β', 58 και 32 παρ. 1 του ν. 2121/1993, γίνεται κατ' αρχάς σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που

πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν, όμως, η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα, που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή, που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσό. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης περί της εύλογης αμοιβής, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Με τον τρόπο αυτό, εξασφαλίζεται ένα αποτελεσματικό σύστημα προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων, δεδομένου ότι η εφαρμογή της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων παρέχει τη δυνατότητα της ταχείας και προσωρινής ρύθμισης της εν λόγω διαφοράς, που συνεπάγεται την άρση των εμποδίων στη διακίνηση των πνευματικών έργων, έως ότου το αρμόδιο όργανο αποφανθεί οριστικά περί του ύψους της οφειλόμενης από τους χρήστες εύλογης αμοιβής, συμβάλλει, δε, στην ανάπτυξη της πολιτιστικής δημιουργικότητας, αφού με την ταχεία προσωρινή επίλυση της διαφοράς εξασφαλίζεται η οικονομική αυτονομία και αξιοπρέπεια των ερμηνευτών εκτελεστών καλλιτεχνών και συνεχίζονται οι σχετικές επενδύσεις των παραγωγών, που χρηματοδοτούν αυτές τις πολιτιστικές δημιουργίες. Είναι προφανές, δε, ότι δεν πρόκειται για ασφαλιστικό μέτρο, αλλά για ρυθμιστικό μέτρο, για το οποίο εφαρμόζονται οι περί ασφαλιστικών μέτρων διατάξεις του ΚΠολΔ. Έτσι, για τον προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής δεν προϋποτίθεται επείγουσα περίπτωση ή αποτροπή επικείμενου κινδύνου, που αποτελούν αναγκαία προϋπόθεση για τη λήψη κάθε γνήσιου ασφαλιστικού μέτρου (βλ. ΜΠΑΘ 6231/2016, ΜΠΗλείας 67/2016 προσκομιζόμενη, ΜΠΚω 511/2015 προσκομιζόμενη, ΜΠΑμ 78/20.15 ΤΝΠ Νόμος), τούτο δε, ισχύει όχι μόνο αναφορικά με τον καθορισμό της

εύλογης αμοιβής αλλά και αναφορικά με την επιδίκασή της (βλ. πλέον το άρθρ. 22 παρ. 7 του ν. 4481/2017, που περιλαμβάνει ρητά, μεταξύ των εξουσιών του δικάζοντος με τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων Δικαστηρίου, την επιδίκασή στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης ποσού μέχρι το ήμισυ της προσδιορισθείσας εύλογης αμοιβής). Εξάλλου, σε σχέση με τα κριτήρια, βάσει των οποίων το δικαστήριο, σε περίπτωση διαφωνίας των μερών, θέλει οδηγηθεί στον προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, παρατηρητέα τα ακόλουθα: Τα συναφή νομοθετικά κείμενα (ν. 2121/1993 και ν. 3057/2002), καθώς και οι Οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου 1992 και 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001 (σε εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω νόμοι, αντιστοίχως), δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της εύλογης αμοιβής και ούτε καθορίζουν κριτήριο προς καθορισμό της. Συνεπώς, ο καθορισμός του ύψους της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται οι δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων για τη χρησιμοποίηση των φωνογραφημάτων τους από ραδιοφωνικούς σταθμούς, πρέπει να γίνει υπό το φως των στόχων της ως άνω οδηγίας και του προστατευτικού πνεύματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, που διέπει τον ν. 2121/1993. Το Δικαστήριο, στην ειδικότερη αυτή περίπτωση, θα καθορίσει το ύψος της εύλογης αμοιβής, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής και μεταξύ άλλων κριτηρίων που πρέπει να λάβει υπόψη του, είναι η αξία της συγκεκριμένης χρήσης στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών, ο αριθμός των δωματίων του ξενοδοχείου, ο δείκτης πληρότητάς του, η εμπορική ή τουριστική κίνηση της περιοχής, όπου βρίσκεται, ο σκοπός, για τον οποίο οι πελάτες διαμένουν εκεί (εάν δηλαδή πρόκειται για τουριστικό ή επαγγελματικό σκοπό), ο κατά μέσο όρο χρόνος διαμονής τους, η δυνατότητα (από άποψη χρόνου, ενδιαφερόντων και κατανόησης της ελληνικής γλώσσας) παρακολούθησης ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών και προγραμμάτων με έργα ερμηνείας και

παραγωγής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, ο κατά μέσο όρο ημερήσιος χρόνος, που οι κρατικοί και ιδιωτικοί τηλεοπτικοί σταθμοί καλύπτουν προγράμματα με τα ως άνω προστατευόμενα έργα, η ένταση της τηλεθέασης αυτών, οι συμβατικώς οριζόμενες αμοιβές σε θέματα συγγενικών δικαιωμάτων άλλων ξενοδοχείων, το ύψος της συμφωνημένης αμοιβής, που καταβάλλει το ξενοδοχείο σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης πνευματικών δικαιωμάτων για τη δυνατότητα χρήσεως, από τους πελάτες τους, έργων προστατευόμενων από το δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας, καθώς και το ύψος της αμοιβής που καθορίστηκε με προγενέστερες αποφάσεις του ιδίου ή άλλου δικαστηρίου για ξενοδοχεία ανάλογης κατηγορίας και θέσης.

3. Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπό κρίση αίτησή της, η αιτούσα, αστικός μη κερδοσκοπικός φορέας, εκθέτει ότι είναι ο μόνος νόμιμα συστημένος αντιπροσωπευτικός οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών-ερμηνευτών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου και εικόνας-ήχου αντίστοιχα, ως έχων δε, τις προβλεπόμενες από τον σχετικό νόμο αρμοδιότητες, μεταξύ των οποίων την είσπραξη, τη δικαστική διεκδίκηση και τη διανομή της από τον νόμο προβλεπόμενης εύλογης αμοιβής των μελών του, συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο κατά τους όρους του νόμου αυτού, το οποίο γνωστοποίησαν στους χρήστες-επιχειρήσεις μουσικής, που προβαίνουν σε δημόσια παρουσίαση των έργων τους, μέσω εγκαταστημένων στις επιχειρήσεις τους υλικών φορέων ήχων και κάλεσε αυτούς σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Ότι, παρά ταύτα, ο πρώτος, τέταρτος και πέμπτος των καθ' ων η αίτηση, ιδιοκτήτες οι ως άνω των καθ' ων επιχειρήσεων καφετεριών και εστιατορίων με τους διακριτικούς τίτλους

ο πρώτος, ο τέταρτος και
ο πέμπτος των καθ' ων, τα οποία καταστήματά τους
βρίσκονται στην πόλη της και στην περιοχή

κατά τα έτη 2011-2017, αν και προέβαιναν ανελλιπώς σε δημόσια

παρουσίαση των έργων τους, σε αόριστο αριθμό προσώπων και συγκεκριμένα στους πελάτες τους, αρνούνται, εντούτοις, κάθε προσπάθεια διαπραγμάτευσης και καταβολής της ως άνω αμοιβής. Ζητεί δε, ως εκ του λόγου τούτου: α) να καθορίσει το Δικαστήριο το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής, που από την αιτία αυτή δικαιούνται οι αντιπροσωπευόμενες από αυτούς κατηγορίες καλλιτεχνών και παραγωγών για τα έτη από 2011 έως και 2017 στο ποσό των 200 ευρώ για κάθε έτος και συνολικά στο ποσό των 1.400 ευρώ, όσον αφορά στον πρώτο των καθ' ων, στο ποσό των 150 ευρώ για κάθε έτος και συνολικά στο ποσό των 1.050€, όσον αφορά στον τέταρτο των καθ' ων και στο ποσό των 100 ευρώ για κάθε έτος και συνολικά στο ποσό των 700 ευρώ για τον πέμπτο των καθ' ων, για τα επτά (7) ως άνω επίδικα έτη, πλέον αναλογούντος Φ.Π.Α., β) να υποχρεωθούν οι ως άνω των καθ' ων να της καταβάλουν το ήμισυ εκ των προαναφερόμενων ποσών των 1.400, 1.050 και 700 ευρώ αντίστοιχα, νομιμότοκα από την 1-1-2012 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2011, νομιμότοκα από την 1-1-2013 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2012, νομιμότοκα από την 1-1-2014 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2013, νομιμότοκα από την 1-1-2015 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2014, νομιμότοκα από την 1-1-2016 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2015, νομιμότοκα από την 1-1-2017 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2016 και νομιμότοκα από την 1-1-2018 για την εύλογη αμοιβή του έτους 2017, άλλως επικουρικώς από την επομένη της επίδοσης της κρινόμενης αίτησης και μέχρι την ολοσχερή εξόφληση, γ) να υποχρεωθούν να προσκομίσουν καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποίησαν κατά τα προαναφερόμενα έτη, προκειμένου να προβεί η αιτούσα στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους και δ) τέλος, να καταδικαστούν οι καθ' ων στην καταβολή των δικαστικών της εξόδων σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993.

4. Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η υπό κρίση αίτηση αρμόδια εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου, κατά την

προκείμενη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (βλ. άρθρ. 49 παρ. 1 του ν. 2121/1993 και 686 επ. του ΚΠολΔ). Είναι, περαιτέρω, αρκούντως ορισμένη, απορριπτομένου του περί αντιθέτου ισχυρισμού των τέταρτου και πέμπτου των καθ' ων και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 3, 32, 46, 47, 49, 54-58 του ν. 2121/1993, όπως ισχύει μετά τον νόμο 3057/2002, 7 και 22 ν. 4481/2017, 686 επ., 728 παρ. 1 περ ζ', 729 παρ 2 του ΚΠολΔ, 901 επ., 345 και 346 του ΑΚ, πλην του αιτήματος περί οφειλής τόκων από την επόμενη λήξης κάθε έτους του επίδικου διαστήματος, το οποίο είναι μη νόμιμο και ως εκ τούτου απορριπτέο, καθόσον η αιτούσα δεν επικαλείται δικαστική ή εξώδικη όχληση προς τους καθ' ων προς καταβολή της αμοιβής που αναλογεί σε κάθε έτος, ώστε να καταστούν αυτοί υπερήμεροι και να οφείλουν έκτοτε τόκους υπερημερίας, εκτός επίσης από το παρεπόμενο αίτημα περί επιδίκασης δικαστικών εξόδων σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993, ενώ είναι νόμιμο κατά το μέρος που αφορά στα δικαστικά έξοδα για την άσκηση και τη συζήτηση της αίτησης σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 176, 189 παρ. 1 και 191 παρ. 2 του ΚΠολΔ. Σημειωτέον δε, ότι το παρόν Δικαστήριο δικάζει μεν, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, η παρούσα όμως, υπόθεση δεν αφορά ασφαλιστικό μέτρο, κατά την έννοια των άρθρων 682 επ. ΚΠολΔ, τέτοιο δηλαδή, που σκοπεί στην εξασφάλιση ή διατήρηση δικαιώματος ή την ρύθμιση κατάστασης, αλλά μέτρο που σκοπεί την ταχεία και προσωρινή επίλυση της διαφοράς (ΕφΘεσ 259/2010 ΝΟΜΟΣ, ΕφΑΘ 3058/2005 ΔΕΕ 2005.1179) και συνεπώς, για τον προσωρινό προσδιορισμό και επιδίκαση εύλογης αμοιβής, αφενός μεν, δεν απαιτείται η αναφορά και συνδρομή επικείμενου κινδύνου, αφετέρου δε, η επιδίκαση αυτή, εφόσον δεν υπερβαίνει το μισό της πιθανολογούμενης απαίτησης, όπως ζητεί η αιτούσα, δεν προσκρούει στη διάταξη του άρθρου 692§4 ΚΠολΔ, που απαγορεύει την ικανοποίηση του ασφαλιστέου δικαιώματος και πρέπει για το λόγους αυτούς να απορριφθούν ως μη νόμιμοι οι σχετικοί προβαλλόμενοι ισχυρισμοί των ως άνω καθ' ων. Πρέπει, επομένως, η αίτηση κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να

ερευνηθεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα ερμήνην του
πρώτου των καθ' ων, ο οποίος, όπως προκύπτει από τη με αριθμό 7098'/22-
05-2018 έκθεση επίδοσης της δικαστικής επιμελήτριας της περιφέρειας του
Εφετείου διορισμένης στο Πρωτοδικείο

κλητεύθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα, για να παραστεί κατά
τη συζήτηση της αίτησης κατά την αρχικά ορισθείσα δικάσιμο της 12-06-2018,
στην οποία είχε παραστεί δια του πληρεξουσίου δικηγόρου του

του Δ.Σ. Καβάλας, οπότε και αναβλήθηκε η συζήτηση της αίτησης
για τη δικάσιμο της 02-10-2018, στην οποία και πάλι παραστάθηκε δια του
προαναφερόμενου πληρεξουσίου, οπότε και αναβλήθηκε για τη σημερινή
δικάσιμο, πλην όμως δεν εμφανίσθηκε στη δικάσιμο αυτή, κατά την οποία
εκφωνήθηκε η υπόθεση με τη σειρά της από το οικείο έκθεμα και η εγγραφή
αυτή επέχει θέση κλήτευσης και πρέπει συνεπώς, να δικαστεί ερμήνην, η
υπόθεση όμως θα ερευνηθεί σαν να ήταν και αυτός παρών. Εξάλλου
προσκομίζονται για το παραδεκτό της συζήτησης κατ' άρθρο 61 του ν.
4194/2013 τα σχετικά γραμμάτια προκαταβολής εισφορών (βλ. τα με αριθμό
Α446303/05-11-2018, Ν2311061/06-11-2018 και Ν2311105/07-11-2018
γραμμάτια προκαταβολής εισφορών και ενσήμων των Δ.Σ. Θεσσαλονίκης και
Καβάλας αντίστοιχα).

5. Εξάλλου από την απλή ανάγνωση της διάταξης του άρθ. 49 παρ. 1 ν.
2121/1993, σαφώς συνάγεται ότι μόνη προϋπόθεση για τη γέννηση της
αξίωσης είναι να λάβει χώρα η χρήση που προβλέπει ο νόμος, δηλαδή η
ραδιοτηλεοπτική μετάδοση ή η παρουσίαση στο κοινό (Κυπρούλη, εις
Κοτσίρη/Σταματούδη, Νόμος για την Πνευματική Ιδιοκτησία, άρθρ. 49,
αριθμ. 11, σ. 870), δικαίωμα το οποίο έχει Κοινοτική προέλευση, καθώς
προβλέπεται στο άρθρο 8 παρ. 2 Οδηγίας 92/100/ΕΚ (ΕΕ, 27.11.1992, L
346/61), όπου ορίζεται ότι: «Τα κράτη μέλη προβλέπουν ένα δικαίωμα,
προκειμένου να εξασφαλίζεται ότι ο χρήστης καταβάλλει εύλογη και ενιαία
αμοιβή σε περίπτωση που ένα φωνογράφημα που εκδίδεται για εμπορικούς

σκοπούς ή μία αναπαραγωγή του φωνογραφήματος αυτού χρησιμοποιείται για ασύρματη ραδιοτηλεοπτική μετάδοση ή για οποιαδήποτε παρουσίαση στο κοινό ...». Μόνη συνεπώς, προϋπόθεση για τη γέννηση της αξίωσης είναι η χρήση του φωνογραφήματος για ραδιοτηλεοπτική μετάδοση ή παρουσίαση στο κοινό και δεν απαιτείται οποιαδήποτε επιπρόσθετη προϋπόθεση, όπως προηγούμενη έγγραφη εξώδικη όχληση. Επομένως, πρέπει να απορριφθεί ο σχετικός ισχυρισμός των τέταρτου και πέμπτου των καθ' ων περί έλλειψης προηγούμενης πρόσκλησης-εξώδικης όχλησης. Περαιτέρω δε, πρέπει να απορριφθεί και ο ισχυρισμός των ιδίων καθ' ων περί εκμετάλλευσης εκ μέρους της αιτούσας της δεσπόζουσας αυτής θέσης και καταχρηστικής άσκησης του δικαιώματος της, αφενός μεν διότι αυτή ασκεί ένα καθόλα νόμιμο, εκπορευόμενο απευθείας από το νόμο δικαίωμά της, αφετέρου δε, το ύψος του αμοιβολογίου αυτού καθορίζεται μετά από διαπραγμάτευση με τους χρήστες και το ελάχιστο δικαστήριο που επιλαμβάνεται της υπόθεσης σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης και των χρηστών, ουδόλως δεσμεύεται από το συντασσόμενο κάθε φορά κοινό αμοιβολόγιο.

6. Από την εκτίμηση της ένορκης κατάθεσης του μάρτυρα

προτεινόμενου από την πλευρά της αιτούσας, που εξετάστηκε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου αυτού, καθώς και της ανωμοτί κατάθεσης του τέταρτου των καθ' ων κατά τη συζήτηση της υπόθεσης και από όλα τα έγγραφα, που οι διάδικοι νόμιμα προσκόμισαν με επίκληση, συμπεριλαμβανομένων και των φωτογραφιών, μη αμφισβητούμενης γνησιότητας (άρθρα 444-445 του ΚΠολΔ), καθώς και από τους ισχυρισμούς που διαλαμβάνονται στα έγγραφα σημειώματα των πληρεξούσιων δικηγόρων τους και από όλη γενικά τη διαδικασία, πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Η αιτούσα είναι οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας δικαιωμάτων, στην οποία έχει ανατεθεί από τα μέλη της, μουσικούς, ερμηνευτές-τραγουδιστές και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας, η διαχείριση των συγγενικών δικαιωμάτων τους για

το σύνολο του ρεπερτορίου τους. Η ίδρυση της έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54-57 του ν. 2121/93 και η λειτουργία της εγκρίθηκε με απόφαση του Υπουργείου Πολιτισμού, που δημοσιεύτηκε νόμιμα στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, το οποίο και ελέγχει, σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 54 του ν. 2121/93, τον αριθμό των καλλιτεχνών, που έχουν αναθέσει στους ως άνω οργανισμούς τη διαχείριση εξουσιών, που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα, καθώς και την τήρηση των διατάξεων του ως άνω νόμου και του κανονισμού τους (αρθρ. 54 παρ.5). Όπως προκύπτει, δε, από τους προσκομιζόμενους από την αιτούσα καταλόγους των μελών της, ο αριθμός τούτων είναι πολύ μεγάλος και ικανός να θεωρηθεί ότι η αιτούσα ως οργανισμός αντιπροσωπεύει την πλειονότητα των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, που ανήκουν στις ως άνω κατηγορίες. Σύμφωνα, λοιπόν, με τα αναφερόμενα στη μείζονα σκέψη, τεκμαίρεται, εν προκειμένω, ότι η αιτούσα έχει την αρμοδιότητα διαχείρισης και προστασίας όλων των έργων και όλων των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, που ανήκουν στις ως άνω κατηγορίες. Συνεπώς, η αιτούσα νομίμως ασκεί την ένδικη αίτηση στο όνομα τους και νομιμοποιείται στην άσκηση όλων των δικαιωμάτων των μελών τους (αρθρ. 55 παρ. 2 και 3 ν. 2121/1993). Περαιτέρω, πιθανολογήθηκε ότι η αιτούσα, ως μοναδικός αντιπροσωπευτικός οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων των ανωτέρω κατηγοριών δικαιούχων (μουσικών, τραγουδιστών-ερμηνευτών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου και εικόνας) έχει καταρτίσει συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, δυνάμει των οποίων δικαιούνται να προβαίνει σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση ή διανομή της εύλογης αμοιβής, την οποία δικαιούνται και οι αλλοδαποί (αντίστοιχα προς τους ημεδαπούς) δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων για τη χρήση του καλλιτεχνικού τους ρεπερτορίου στην ημεδαπή (τέτοιες συμβάσεις έχουν καταρτιστεί, ενδεικτικά, με τους κάτωθι αλλοδαπούς φορείς: SWISS PERFORM-Ελβετία, SAMI Σουηδίας, Gramex Δανίας, STOART

Πολωνίας, RAL M. Βρετανίας). Πέραν όμως των εν λόγω συμβάσεων, η αιτούσα νομιμοποιείται να προβαίνει στις προαναφερόμενες ενέργειες και πράξεις, για λογαριασμό και αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφήματων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το ν.2054/1992, αποτελώντας πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού δικαίου και η οποία: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», δηλαδή τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. άρθρα 2, 4 και 5 § 1 ν.2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφήματων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα (30) ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευση του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη χώρα με την ως άνω διεθνή σύμβαση (βλ. άρθρο 5§2 του ν. 2054/1992). Τούτο έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα, που προέρχονται από τις μουσικά ανεπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυσσόμενης μουσικά Ευρώπης,

συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας. Τα μέλη της αιτούσας συνέταξαν, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ. 3 του ν. 2121/1993, από κοινού αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποίησαν στο κοινό με τη δημοσίευση του σε τρεις (3) εφημερίδες και συγκεκριμένα στην «ΑΓΟΡΑ» της 29-05-2015 (οικονομική εφημερίδα) και στο «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ» της 18-06-2015 και στην «ΑΥΓΗ» της 06-05-2015. Με τα παραπάνω αμοιβολόγια, όσον αφορά τους χρήστες μουσικού ρεπερτορίου που διατηρούν εστιατόρια, καφετερίες, καφεενεία κ.λ.π., ενόψει του ότι η μουσική για τέτοιες επιχειρήσεις δεν είναι απαραίτητη, αλλά απλώς χρήσιμη για την προσέλκυση πελατών, η αιτούσα προσδιόρισε την οφειλόμενη εύλογη αμοιβή κατ' έτος σε εφάπαξ ποσά, ανάλογα με την επιφάνεια του στεγασμένου και του τυχόν υπαίθριου χώρου τους, κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Μεταξύ των χρηστών αυτών υλικών φορέων ήχου είναι ο πρώτος των καθ' ων, ο οποίος λειτουργεί καθόλα τα έτη από 2011 έως και 2017 καφετέρια-ταβέρνα με την επωνυμία _____ επί της οδού _____ έναντι του δικαστικού μεγάρου της _____ επιφάνειας 120τ.μ., ο τέταρτος καθ' ου λειτουργεί καθόλα τα έτη από 2011 έως και 2017 καφετέρια με την επωνυμία _____ επί της οδού _____, εντός της πόλης της _____, επιφάνειας 80τ.μ. και ο πέμπτος των καθ' ων, ο οποίος ξεκίνησε τη λειτουργία εστιατορίου τέλη Αυγούστου του έτους 2014 και έκτοτε το λειτουργεί μονάχα κατά την περίοδο των θερινών μηνών, φέρει δε, το διακριτικό τίτλο _____, βρίσκεται στην περιοχή _____ και έχει εμβαδόν περίπου 120τ.μ. (βλ. προσκομιζόμενες φωτογραφίες από τα ως άνω καταστήματα των προαναφερόμενων καθ' ων η αίτηση). Στις παραπάνω επιχειρήσεις, όσον αφορά στον πρώτο καθ' ου κατά τα προαναφερόμενα έτη από 2011 έως και 2017 ο καθ' ου χρησιμοποιούσε το ενδεικτικά αναφερόμενο στην αίτηση ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο και παρότι δε, οχλήθηκε επανειλημμένως από την αιτούσα για

διαπραγμάτευση της καταβλητέας εύλογης αμοιβής των αντιπροσωπευόμενων απ' αυτήν δικαιούχων, αδιαφόρησε και μέχρι σήμερα δεν κατέβαλε κανένα ποσό για τα ως άνω έτη, ομοίως δε και ο τέταρτος των καθ' ων, ο οποίος μεν ισχυρίζεται ότι στην καφετέρια του οι θαμώνες παρακολουθούν μονάχα αθλητικά δρώμενα από συγκεκριμένα συνδρομητικά κανάλια, ωστόσο κατά την επίσκεψη του υπαλλήλου της αιτούσας, , διαπιστώθηκε ότι χρησιμοποιούσε μουσικό συνδρομητικό κανάλι και παρόλες τις συνεχείς τηλεφωνικές οχλήσεις της αιτούσας αρνείτο την καταβολή των προσδιοριζόμενων οφειλών του. Τέλος, ο πέμπτος καθ' ου επίσης χρησιμοποιούσε το ενδεικτικά αναφερόμενο στην αίτηση ελληνικό και αλλοδαπό μουσικό ρεπερτόριο, όπως διαπιστώθηκε από την επίσκεψη του συνεργάτη της αιτούσας, και παρότι δε, οχλήθηκε επανειλημμένως από την αιτούσα για διαπραγμάτευση της καταβλητέας εύλογης αμοιβής των αντιπροσωπευόμενων απ' αυτήν δικαιούχων, αδιαφόρησε και μέχρι σήμερα δεν κατέβαλε κανένα ποσό για τα έτη από Σεπτέμβριο του έτους 2014, όπως πιθανολογήθηκε η έναρξη λειτουργίας της επιχείρησής του μέχρι και το έτος 2017 (βλ. κατάθεση μάρτυρα). Ενόψει αυτών και σύμφωνα με όσα τίθενται στη νομική σκέψη της παρούσας, οι καθ' ων οφείλουν να καταβάλουν στην αιτούσα εύλογη αμοιβή κατά το άρθρο 49 του Ν 2121/93, για τα ως άνω επίδικα έτη. Περαιτέρω πιθανολογήθηκε, ότι στο αμοιολόγιο που συνέταξε, όπως έχει ήδη λεχθεί, η αιτούσα, όσον αφορά στις επιχειρήσεις για τη λειτουργία των οποίων η μουσική είναι χρήσιμη και οι οποίες λειτουργούν καθόλη τη διάρκεια του έτους, η καταβλητέα από τους χρήστες αμοιβή, προσδιορίσθηκε σε εφάπαξ κατ' έτος ποσά, για τα έτη 2011-2017 για καταστήματα μέχρι εμβαδού 200τ.μ., όπως είναι το κατάστημα του πρώτου καθ' ου στο ποσό των 200 ευρώ, για κάθε έτος και επομένως το ύψος της εύλογης αμοιβής της αιτούσας ανέρχεται συνολικά στο ποσό των (200 X 7 έτη=)1.400 ευρώ, πλέον νομίμου ΦΠΑ, για δε τα καταστήματα μέχρι εμβαδού 100τ.μ., όπως είναι το κατάστημα του τέταρτου των καθ' ων, η

καταβλητέα από τους χρήστες αμοιβή, προσδιορίσθηκε σε εφάπαξ κατ' έτος ποσά, για τα έτη 2011-2017 στο ποσό των 150 ευρώ, για κάθε έτος και επομένως το ύψος της εύλογης αμοιβής της αιτούσας ανέρχεται συνολικά στο ποσό των $(150 \times 7 \text{ έτη})=1.050$ ευρώ, πλέον νομίμου ΦΠΑ και τέλος, η καταβλητέα από τους χρήστες αμοιβή, προσδιορίσθηκε σε εφάπαξ κατ' έτος ποσά, για τα έτη 2014-2017 για καταστήματα μέχρι εμβαδού 200τ.μ., όπως είναι το κατάστημα του πρώτου καθ' ου στο ποσό των 100 ευρώ, για κάθε έτος, δεδομένου ότι λειτουργεί μονάχα πέντε μήνες το χρόνο και έχει έκπτωση 50% και επομένως, το ύψος της εύλογης αμοιβής της αιτούσας ανέρχεται συνολικά στο ποσό των $(100 \times 3 \text{ (2015-2017) έτη})=300$ ευρώ, και για τον ένα μήνα του Σεπτεμβρίου του έτους 2014 που ξεκίνησε η λειτουργία της επιχείρησής του ανέρχεται στο ποσό των $(100\text{€} : 12 \text{ μήνες} =) 8,33$ ευρώ και συνολικά 308,33 ευρώ, πλέον νομίμου ΦΠΑ. Λαμβανομένων υπόψη, της διάρκειας λειτουργίας των επιχειρήσεων των καθ' ων, του αριθμού των πελατών, που έχουν τη δυνατότητα να εξυπηρετήσουν ανάλογα με την έκταση των επιχειρήσεων τους και το είδος των υπηρεσιών που παρέχουν, καθώς και της δαπάνης, στην οποία θα έπρεπε να υποβληθούν για την χρησιμοποίηση ζωντανής ορχήστρας μουσικών και τραγουδιστών, αντί της χρήσης υλικών φορέων ήχου, με την οποία προσελκύουν πελάτες, τα παραπάνω αιτούμενα ποσά, κρίνονται ως εύλογη κατά το άρθρο 49 του Ν 2121/93 αμοιβή, για χρήση μουσικού ρεπερτορίου καθ' όλες τις ώρες λειτουργίας των επιχειρήσεων τους. Με βάση τα προαναφερόμενα στοιχεία, η εύλογη αμοιβή που οφείλουν να καταβάλλουν οι ως άνω των καθ' ων, πρέπει να καθορισθεί με βάση τα παραπάνω αναφερόμενα ποσά. Περαιτέρω, δεδομένου ότι σύμφωνα με την προαναφερόμενη διάταξη του άρθρου 56 παρ. 4 του Ν 2.121/93, οι χρήστες οφείλουν να παραδίδουν στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης καταλόγους των έργων που εκτελούν δημόσια, για να καταστεί δυνατή η πραγματοποίηση των διανομών των παραπάνω αμοιβών, πρέπει οι καθ' ων να υποχρεωθούν σε παράδοση τέτοιων καταλόγων με τα έργα του μουσικού

ρεπερτορίου που εκτέλεσαν δημόσια κατά τα επίδικα έτη (2011-2017) οι πρώτος και τέταρτος των καθ' ων και 2014-2017 ο πέμπτος καθ' ου. Τέλος, πιθανολογήθηκε ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση προσωρινής επιδίκασης στην αιτούσα του μισού του ποσού της αμοιβής, που κατά τα παραπάνω καθορίσθηκε, όπως ειδικότερα ορίζεται στο διατακτικό, καθόσον πολλοί από τους δικαιούχους αποβλέπουν στο έσοδο αυτό για την κάλυψη των μη επιδεκτικών αναβολής βιοτικών τους αναγκών, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της κρινόμενης αίτησης. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτή η υπό κρίση αίτηση, ως βάσιμη και κατ' ουσίαν κατά ένα μέρος κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό. Τέλος, οι προαναφερόμενοι καθ' ων η αίτηση πρέπει να καταδικασθούν σε μέρος των δικαστικών εξόδων της αιτούσας, κατόπιν υποβολής σχετικού αιτήματος, λόγω της μερικής ήττας τους (άρθρα 178 και 191 παρ.2 του ΚΠολΔ), κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΘΕΩΡΕΙ ότι η αίτηση δεν ασκήθηκε για τους δεύτερο και τρίτο των καθ' ων η αίτηση.

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην του πρώτου των καθ' ων η αίτηση και κατ' αντιμωλίαν των τέταρτου και πέμπτου των καθ' ων η αίτηση.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε ως απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ μερικώς την αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που, πρέπει να καταβάλει καθένας εκ των καθ' ων η αίτηση στην αιτούσα για την από μέρους τους δημόσια παρουσίαση έργων των μελών της μέσω των ηλεκτρονικών τους συσκευών, εγκατεστημένων στα αναφερόμενα στο σκεπτικό της παρούσας καταστήματα τους για τα έτη από 2011 έως και 2017 οι πρώτος και τέταρτος των καθ' ων στα ποσά: των χιλίων τετρακοσίων (1.400€) ευρώ ο πρώτος καθ' ου, των χιλίων πενήντα (1.050€) ευρώ ο τέταρτος των καθ' ων και τριακοσίων οκτώ ευρώ και τριάντα τριών λεπτών

(308,33€) ο πέμπτος καθ' ου για τα έτη από Σεπτέμβριο του 2014 έως και 2017, πλέον αναλογούντος Φ.Π.Α..

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τους ανωτέρω των καθ' ων η αίτηση να καταβάλουν προσωρινά στην αιτούσα, το ήμισυ των ανωτέρω ποσών, δηλαδή το ποσό των επτακοσίων (700€) ευρώ ο πρώτος των καθ' ων, το ποσό των πεντακοσίων είκοσι πέντε (525€) ευρώ ο τέταρτος των καθ' ων και το ποσό των εκατόν πενήντα τεσσάρων ευρώ και δεκαεπτά λεπτών (154,17€) ο πέμπτος των καθ' ων, με το νόμιμο τόκο τα ως άνω ποσά από την επίδοση της κρινόμενης αίτησης μέχρι την πλήρη εξόφληση, πλέον του αναλογούντος στα καταβλητέα ποσά ποσοστού Φ.Π.Α..

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τους πρώτο, τέταρτο και πέμπτο των καθ' ων να παραδώσουν στην αιτούσα αντίγραφα καταλόγων με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησαν τα έτη από 2011 έως και 2017 οι πρώτος και τέταρτος των καθ' ων και από Σεπτέμβριο του 2014 έως και 2017, ο πέμπτος των καθ' ων.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ τους προαναφερόμενους καθ' ων η αίτηση σε μέρος των δικαστικών εξόδων της αιτούσας, τα οποία ορίζει στο ποσό των εκατόν πενήντα (150€) ευρώ στον καθένα.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του, σε έκτακτη, δημόσια συνεδρίαση στην Καβάλα στις 14 Νοεμβρίου 2018, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους και με την παρουσία της Γραμματέως.

~~Φ~~ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Για τη Δημοσίευση
~~Η~~ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

